אבל באיבום של קרקע דברי

שרינן לרבי שמעון (לעיל דף זה.)^א. הכא רגילות הוא להתכוין לאשוויי

גומות וחיישינן טפי שמא יתכוין:

הבל אסור. אע"ג דמרגן

הקש

ל) [לעיל קיג.], כ) [בערוך אימא הולא], (ג) [ע" מוס' לעיל קלט: ד"ה מלא], ד) [ע" מוס' עירובין נה: ד"ה כל עיר וכו' נראה דלא גרסי להכך ד'

ו) [לעיל קכט.], ז) [גירס׳ אחרינא וסירושו טי׳ בטרוד

תיכות],

כ) ברכות מו:,

גר מצוה מא א ב מיי׳ פכ״ה מהל׳ שבת הלי יח סמג לאוין צוש"ע א"ח סי" שח

עין משפם

סה טוש"ע א"ח סיי שח סעיף טז: מב ג מיי פכ"ו מהל' שבת הלי טו סמג שם טוש"ע

שם סעיף כז וכח: בג ד מיי׳ פ״ז מהל׳ ברכות בג ד מייי פיין מהלי ברכות הלכה ג: בזד ה ו מייי פכ"ו מהלי שבת הלכה יט סמג

לאוין סה טוש"ע א"ח סי סט פוש ע מו מי שכד סעיף טו: מיי׳ שם טוש״ע שם סעיף יד: בה מהזמיי

תורה אור השלם

ו בִּי תָצוּר אֶל עִיר יָמִים 1 רָבִּים לְהַלְּחֵם עְלֶיהָ לְתַפְּשָׁהּ לֹא תַשְׁחִית אֵת לָבא מפַנִיר בַּמַצור: דברים כ יט

הגהות הב"ח

(א) [גמ'] דלא נפישא ליה ריפתא (לא ליבצע וכו' יפה) תל״מ ונ״ב ס״ל לא ליבצע נתו נוזר כים מינא ליבצע בצועי והשאר נמחק והכי משמע מפירש"י: (ב) רש"י ד"ה לא ליכול ירקא ירק חי. נ"ב עיין פרק כילד מעברין בדף נה במ"ש התום' בד"ה כל עיר: (ג) ד"ה ויסלק תבן כל עיר: (ג) ד"ה ויסלק תבן מלפגיו ללדדין: (ד) ד"ה או אסיפא וכו' שיש צו מה

מוסף תוספות

א. מפני שאין השואת גומות פסיק רישיה, ודבר שאיז מתכויז מותר. מסירי.

רב נסים גאוו

גורפין מלפני הפטה ומסלקין לצדדין מפני הרעי. בגמ' דבני מערבא גרסי מה שהפטם אוכל ומותיר הרעי אוכל.

משלפא לדידה מקניא. כששוטחין אותה לנגבה תוחבים קנה מבית יד לבית יד וכשנוטלה בשבת ישלפנה מן הקנה ולא הקנה ממנה דלא חזי לטלטולי דלהסקה קאי: ואם כלי קיואי היא. קנה של אורגים דתורת כלי עליו שרי: **חליא דבשרא**. בשר חליח התלוי לייבשו. ומלא החבל קרי חליא: שרי. דנאכל חי באומצא: דכוורי. אין נאכלין חיין: באמלע מטה. שאיש ואשתו רגילין בה לישן: כאילו עומד כו'. דמהרהר: לובין אריכא. אגודה ארוכה של כרוב ארוך ושל כרישין ארוכים: כישא כי כישא. שכל אגודות הגנין שוות בעוביין שלכולן מדה אחת לחבל שהוא אגוד בו: ואורכא

ממילת. כלומר ארכו של זה שהוא ארוך מחבירו הוא משתכר בו: קניא. חבילי קנים לעלים: לא ליכול ירקה. ירק חי (כ) כרישין לירפוי"ל ושחליים:

לעזי רש"י [מורשילנ"ט]. אכילה

אמר רב חסדא מחלוקת

רארום של כלי. ואפילו

באבוט של כלי, ואפיקד בזה חכמים אוסרין, אבל באבוס של קרקע דברי הכל אסור לגרוף.

משום דגריר ליבה. ומחכילו לחם הרבה ואין לו: לא ליבלע בלועי. מורשיליונ"ט בלע"ז. לא יאכל עכשיו מעט פת שימלא לו ולאחר שעה מעט מפני שאין לו דרך שביעה רבינו חננאל אלא יצרף ויאכל יחד: מעיקרא. משלפה לדילה מקניא. קודם שנתעשרתי: עד דשדתי ידי פי' למשוך הבגד ששוטחו בקנה להנגב ונעשה נגוב בכולה מנה. כשהייתי ממשמש בסל ומוצא בו פת הרבה הייתי מברך הקנה מן הבגד ולטלטלו המוליה: דלים ליה משחח. שהיו בשבת אסור שהקנה אינו סכין ידיהן שמן קודם מים אחרונים בשבת אסור שהקנה אינו כלי להטלטל בחצר. אמר רבא ואם כלי קיואי מותר. פי׳ אם הוא כלי להטלטל בחצו. אמר רבא ואם כלי קיואי מותר. פי' אם הוא הבגד שטוח בכלי האורג. להעביר את הזוהמא: במיא דחריני. הנקוים יחד וגדל עליהם ירקרוקית עבה ונוחה כשמן: אונקא. לוחר: וכלי האורג נקראין כלי יואי, כדאמריגן בפרק קיואי, כדאמריגן בפרק ואלו קשרים שחייבין עליהן איתמר אמר רב נחמן אמר שמואל כלי קיואי מותר מלתה מיני בשרה, יטעום בו ג' מיני מטעמים שמן וכחוש וגיד הלוחר: מדנהר הבה. מאותו מקום שפשתנו לטלטלן בשבת ואפילו יפה: דמפטיא ליה תריסר ירחי כובד העליון וכובד התחתון כובד העליון וכובו וזומיוםן אבל לא את העמודים. ותוב בעא מיניה ר' יוחנן מרבי יהודה בר ליואי כלי קיואי כגון כובד העליון שתח וחנה ערבה. חני ערב בדבר שתתקיים לו שנה שלימה ותפטיהו שלח יצטרך לקנות חלוק: כיתח נחה. וכובד התחתון כו'. האי תלא דבשרא. פי' יתד כת נאה. ראויה להושיב בעליה בכת תלא דבשרא, פי׳ יתד של עץ עשוי לתלות בו נאה: אניפתא הדתא. מחצלת חדשה של עץ עשוי לתלות בו בשר, ופעמים שתולין בו זולתו. אבל העץ [נ"א: החץ] שתולין בו דגים, כיון שהדגים ריחם רע של גמי לח ולחלוחית הגמי מבלה הבגדים: לאושפיוא. לפונדקית שלו לה ישלח חלוקו ללבן: דילמה חזיה כיון שהוגים דיוום דע וקשה, אין תולין בו דבר אחר ומסיחין דעתן ממנו, בהו. קרי ומגניא עליה: לא תיכלון ומוקצה מחמת מיאוס הוא נהמה בחפי גברייכו. פעמים מחכל ואסור. מדנהר אבא. שם הרבה ותתגנה עליו: לא סיכלון מקום הוא. ציפיתא חדתא. פי מחצלת חדשה. כורא בחדא ידא, כגון אבן בחדא ידא, דמים ולא שאין לה דמים ולא צורך, ומפני שהסתירה מהן ירקא בלילה. מפני ריח הפה: שיכרא ותמרי. משלשלין ומביאין לידי הפחה: היכא דמפני גברייכו. בגילוי בפניהם נתייקרה בעיניהם ופייסוהו בשדות ואפילו שלא בפניהם שמכיר להראותה להן. מתני׳ אין שולין את הכרשינין ולא שפין כו׳. גורפין מלפני מקומו ומקומכם ונמאסתם לו בזוכרו: לא סימרון מנו. מי הוא לשוו זכר. הפטם ומסלקין לצדדים לא תרגילו לשונכם לדבר עם זכרים: כו'. פי' גורפין המאכל של בהמה מלפני הפטם, אלא מני. מי היא: נקיט מרגניתא -ומאכל שאר בהמות מסלקין בחדת ידיה וכורת בחדת ידיה. כשבעליך ממשמש ביך להתאוות ליך לן רבנן ארישא פליגי והוא גורפין, או אסיפא פליגי והוא שמסלקין לתשמיש ואוחז הדדים בידו אחת והחתרת עד חותו מהום: מרגניתה אחוין ליה. הדדין המציחי לו שתתרבה תאותו ומקום תשמיש אל תמניאי ש״מ רבנן אתרווייהו פליגי. לו מהר כדי שיתרבה תאותו וחיבתו

ויצטער הדר אחוי ליה: כורא. לשון

כור לורפין (לעיל דף עח.). לשון אחר

בור לשון בור שוחה: מתניחין.

דקתני אבל נותנין לתוך הכברה:

מלפני

בותנר' גורפין

משלפו לדידה מהניא שרי הניא ממנה אסור אמר רבא 🌣 ואם כלי קיואי הוא מותר אמר רב חסדא יהאי יכישתא דירקא אי חזיא למאכל בהמה שרי לטלטולי ואי לא אסיר אמר רב חייא בר אשי אמר רב האי יתליא דבשרא שרי לטלטולי דכוורי אסיר

אמר רב קטינא העומד באמצע הממה כאילו עומד בכריסה של אשה ולאו מילתא היא ואמר רב חסדא בר בי רב דובין ירקא ליזבין אריכא כישא כי כישא ואורכא ממילא ואמר רב חסדא בר בי רב דובין קניא ליזבין אריכא מונא כי מונא ואורכא ממילא ואמר רב חסדא בר בי רב ירקא נפישא ליה ריפתא] לא ליכול ירקא משום דגריר ואמר רב חסדא [דלא נפישא ליה אנא לא בעניותי אכלי ירקא ולא בעתירותי אכלי ירקא בעניותי משום דגריר בעתירותי דאמינא היכא דעייל ירקא ליעול בשרא וכוורי ואמר רב חסדא בר בי רב 🐠 דלא נפישא ליה ריפתא לא ליבצע בצועי ואמר רב חסדא בר בי רב דלא נפישא ליה ריפתא סלא ליבצע מ"ם ידלא עביד בעין יפה ואמר רב חסדא אנא מעיקרא לא הואי בצענא עד דשדאי ידי בכולי מנא ואשכחי [ביה כל צרכי] ואמר רב חסדא האי מאן דאפשר ליה למיכל נהמא דשערי ואכל דחימי קעבר משום יבל תשחית ואמר רב פפא האי מאן דאפשר למישתי שיכרא ושתי חמרא עובר משום בל תשחית ולאו מילתא היא יבל תשחית דגופא עדיף ואמר רב חסדא בר בי רב דלית ליה משחא נימשי במיא דחריצי ואמר רב חסדא בר בי רב דובין אומצא ליזבין אונקא דאית ביה תלתא מיני בישרא וא"ר חסדא בר בי רב דזבין כיתוניתא ליזבן מדנהר אבא וניחוורה כל תלתין יומין דמפטיא ליה תריסר ירחי שתא ואנא ערבא מאי כיתוניתא כיתא נאה וא"ר חסדא בר בי רב לא ליתיב אציפתא חדתא דמכליא מאניה וא"ר חסדא בר בי רב לא לישדר מאניה לאושפיזיה לחווריה ליה דלאו אורח ארעא דילמא חזי ביה מידי ואתי למגניא אמר להו רב חסדא לבנתיה תיהוי צניעתן באפי גברייכו לא תיכלון נהמא באפי גברייכו לא תיכלון ירקא בליליא לא תיכלון תמרי בליליא ולא תשתון שיכרא בליליא ולא תיפנון היכא דמפני גברייכו וכי קא קארי אבבא איניש לא תימרון מנו אלא מני נקים ״מרגניתא בחדא ידיה וכורא בחדא ידיה מרגניתא להו וכורא לא אחוי להו עד דמיצמערן והדר אחוי להו: אין אחוי שולין את הכרשינין: מתני' דלא כי האי תנא דתניא ר"א בן יעקב אומר, אין משגיחין בכברה כל עיקר: **כותני'** גורפין מלפני הפְּמִם ומסלקין לצדדין מפני הרעי דברי רבי דוסא וחכמים אוסרין נומלין מלפני בהמה זו ונותנין לפני בהמה זו בשבת: גמ' איבעיא להו רבנן ארישא פליגי או אסיפא פליגי או אתרוייהו פליגי ת"ש דתניא וחכמים אומרים האחר זה ואחר זה לא יסלקנו לצדרין אמר רב חסדא מחלוקת באיבום של קרקע אבל באיבום של כלי דברי הכל מותר ואיבום של קרקע מי איכא למאן דשרי הא קא משוי גומות אלא אי איתמר הכי איתמר א"ר חסרא ימחלוקת באיבום של כלי אבל באיבום של קרקע דברי הכל אסור: ונוטלין מלפני בהמה: תנא חדא נוטלין מלפני בהמה שפיה יפה ונותנין לְפני בהמה שפיה רע ותניא אידך נומלין מלפני בהמה שפיה רע ונותנין לפני בהמה שפיה יפה אמר אביי יאידי ואידי מקמי חמרא לקמי תורא שקלינן מקמי תורא לְקמי חמרא לא שקלינן והא דקתני נומל מלפני בהמה שפיה יפה בחמור דלית ליה רירי ונותנין לפני בהמה שפיה רע בפרה

שור שמפטמין אותו גורפין אבוס שלפניו בשבת לתח לחוכו החבן והשעורין ולא יחערב בהן עפרורית ויקוץ במאכלו: **ומסלקין**. חבן (ג) שלפניו ללדדין כשהוא רב כדי שלא ידרסנו ברעי: ו**חכמים אוסרים.** מפ׳ בגמ׳ אהייא: ונוטלין מלפני בהמה זו. שעורין וחבן ונותנין לפני זו ולא אמרינן טלטול דלא חזי הוא אלא ודאי חזי הוא דאין בהמה קלה במאכל הניטל מלפני חבירתה: גב" ארישא פליגי. אגורפין ואסרי לגרוף משום דפעמים שהאבוס של קרקע וקא מכוין לאשוויי גומות שלא יפלו השעורים לתוכו: או אסיפא פליגי. ומשום דלא חזי שיש בו 🗯 שנמאס במדרס רגליו: מא שמע. דאתרוייהו פליגי: אחד זה ואחד זה. אחד גריפת האבוס ואחד חבן שלפניו לא יסלקנו ללדדין: של קרקע. כעין שעושין גדר קטן לפני בהמה ונותנין מאכל לפנים ממנו דאיכא למיחש לאשוויי גומות: מחלוקת באבום של כלי. וגזרו רבנן גזרה אטו של קרקע: שפיה יפה. לקמיה מפרש: אידי ואידי. שתיהן המשניות סבירא להו: מקמי חמרה לקמי סורה שקלינן. שהינו מטיל רירין וחין מה שלפניו נמחס ורחוי לתתו לפני שור: מקמי חורה לקמי חמרה לה שקלינן: